

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 20

15. května 2022

Cena: 10 Kč

Musíme být k dispozici těm, kdo přicházejí

Nepochybně jste již slyšeli název Taizé, možná máte díky zprávám křesťanských médií povědomí o tom, jak žijí členové zdejší komunity či co zažívají tisíce mladých, kteří do francouzské vesničky každoročně přijíždějí. Možná jste sem dokonce už sami zavítali... Zkrátka Taizé je už dnes pojem – a jak jsem zjistila, nejen mezi věřícími.

Není to ale tak, že by se vždy jezdilo do Taizé, také bratři z komunity tráví kratší či delší období v nejrůznějších oblastech světa, aby zde naplnili své síly a podpořili ty nejpotřebnější. Třeba v Bangladéši, v Senegalu nebo Keni. V souvislosti s pohnutými událostmi posledních týdnů se několik bratří z komunity rozhodlo podniknout cestu do zemí, kde našli útočiště lidé z Ukrajiny. Při své cestě chtějí vyjádřit solidaritu jim, ale i všem, kdo jakkoli pomáhají. V Praze se 29. dubna večer v kostele svatého Martina ve zdi sešli s místními křesťany k modlitbám a ještě chvíli předtím jsem měla možnost položit jednomu z nich, sympatickému a sdílnému bratru Benoïtovi, v příjemném prostředí nedaleké františkánské zahrady několik otázek.

Jak byste několika slovy popsal Vaši komunitu - třeba lidem, kteří o ní doposud neslyšeli?

Taizé je název vesničky ve francouzské oblasti Burgundsko, kde během druhé sv. války bratr Roger skrýval Židy; později se k němu připojilo několik mužů z protestantských církví ze Švýcarska, po válce pak další lidé a brzy se stalo zjevným, že hlavním cílem nového uskupení bude modlitba a práce pro dosažení jednoty mezi křesťany.

V padesátých a ještě více pak v šedesátých letech se do popředí dostala snaha uvítat mladé – kteří jsou již prarodiči těch, kdo dnes přijíždějí. Teď má komunita asi 100 bratří z 30 zemí; za svou povinnost

Vlevo: bratr Benoît, nahoře: v kostele sv. Martina ve zdi při modlitbách za lid Ukrajiny

považují přivítat všechny, kdo o to projeví zájem včetně těch, kdo prchají v důsledku situace ve své zemi.

Ano, na to jsem se právě chtěla zeptat: slyšela jsem o ochotě komunity poskytnout útočiště lidem v nouzi, válečným uprchlíkům – ostatně přesně tak to udělal i bratr Roger. Kolik Ukrajinců se na vás nyní obrací, aby zde našli azyl? Jak to funguje, je na to vůbec komunita vybavena, má třeba dostatek prostoru, když sem přijíždí tolik mladých?

Ano, jak říkáte, ta tradice konkrétní pomoci jde zpět až k bratru Rogerovi a kontinuálně funguje dodnes. Například v sedmdesátých letech to byli lidé z Laosu, Kambodži, v devadesátých letech přehala před genocidou rodina z Rwandy, měli jsme zde lidi ze Sýrie, Súdánu a před několika lety přijely na krátkou dobu – na prázdniny – tři skupiny dětí z Donbasu; což byl pro nás vlastně první kontakt s Ukrajinci a jejich válkou. Víte, my teď mluvíme o válce jako o něčem, co začalo 24. února tohoto roku, ale pro mnoho Ukrajinců to začalo již

v roce 2014. Teď po ruské invazi k nám přišla řada rodin, které využily Taizé většinou jen jako zastávku na cestě do jiné země – třeba jen na jednu noc, a jedna rodina z Černobyli s pětiletým synem s postižením – ti jsou u nás doteď. Setkal jsem se také s maminkou, která držela v náručí dvouletého chlapečka Kirila; její muž bojuje v Dněpru, ona o něm nic neví, bojí se o něj. Tento osobní kontakt je fakt silný, trhá vám to srdce... a zároveň vnímáte ten úžasný doklad odvahy a odporu.

Dokončení na str. 3

Diakonie CČSH na jihu Čech slaví 30 let

Letos je tomu třicet let od doby, kdy vzniklo první diakonické zařízení naší církve v Plzeňské diecézi v Trhových Svinech. Nevyužívaná fara se nejprve po roce 1989 stala útočištěm pro místní sdružení rodičů dětí s handicapem organizace Arpida a bylo moudré od vedení diecéze, že podpořilo i vznik místní organizace Diakonie CČSH - posléze Diakonie a misie CČSH (nyní Husitské diakonie). Vznikla několikaletá spolupráce dvou organizací - tedy Arpida a Diakonie. (Posléze Arpida našla jiné prostory a diakonické zařízení si osvojilo nejen budovu, ale také spontánně užívaný název Domeček.) Za naší církev tuto spolupráci obou organizací předznamenalí Drahoš Kobylka - pracovník Arpida a člen naší církve, stejně jako sestra Marie Heřmanová - učitelka hudby a první zaměstnankyně v Domečku. Tu po jejím odchodu na mateřskou dovolenou vystřídal Karel Filip, pověřený řízením diakonického střediska. Zvláštním řízením Božím se stalo, že vznik diakonického střediska souzněl s duchovním rozvražením nedalekého rudolfovského sboru naší církve, ve kterém stejně jako v tom trhvosvinském sloužila jako duchovní sestra Ludmila Šimonová. Tak se stalo, že mladí lidé, kteří nově přicházeli do sboru rudolfovského, naprosto přirozeně přijížděli pomáhat při brigádách v Domečku, účastnili se dětských dnů a letních táborů a jedna z této mládeže - Anička Žďárská - po studiu začala v Domečku také pracovat. K oběma pracovníkům přibývali další a aktivity Domečku neustále rostly. Integrované volnočasové aktivity pro děti, víkendové kurzy, tábory nejrůznějšího zaměření, vznik chráněné dílny, Denního centra aktivit pro mladé i dospělé lidi s handicapem a další aktivity si vyžádaly nejen spolupráci mnoha dobrovolníků, ale po odchodu Aničky do Prahy další odborné pracovníky - paní účetní Ivanu Šťastnou, vedoucího DCA Josefa Janoštáka a vedoucí volnočasových aktivit Zdeňku Hofmanovou. Keramická i textilní dílna se rozvíjely a zaměstnávaly stále více pracovníků s handicapem, také volnočasové aktivity již byly velmi rozsáhlé, a tak jsme dospěli k nutnosti radikální

Pokračování na str. 4

Čtrnáct zastavení s Františkem Zahradkou

Začali jsme na podzim 2013. Už nějaký čas jsme hledali cestu, jak oslovit děti z Příbrami a okolí, aby je, nás i našeho Nebeského Tátu těšilo se setkávat. Nakonec jsme zkusili zažehnout jiskru sami a držíme dodnes. K „tvrdoému“ jádru se sem tam přidávají děti z dětského domova v Dubenci, občas zabloudí někdo z farní „diaspory“. Nedělním setkáním na faře před pár lety začala předcházet páteční modlitební společenství, kde jsou děti sice v menšině, ale jsou. Je nás hrstka věřících laiků, ale milost, které se nám dostává, nás nesamozřejmě nese.

Před letošními Velikonocemi v nás uzrál nápad vytvořit symbolickou křížovou cestu. Příbram je historicky hornické město spojené s těžbou. V 50. letech minulého století tady v místních dolech političti vězni z pracovních táborů Vojna a Bytíz v nelidských podmínkách dobývali uranovou rudu. A na jednoho z nich jsme chtěli vzpomenout. Skaut, člen protikomunistického odboje, kurýr, politický vězeň, šťastný manžel, věřící křesťan, představitel K 231 a Konfederace politických vězňů, spoluzakladatel Muzea třetího odboje v Příbrami a Památníku obětem komunismu Vojna, filmový odborný poradce, milovník přírody, zvláště pak Šumavy, člověk oceněný řadou vyznamenání, kterému byl v roce 2007 prezidentem republiky propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka. Jméno tohoto nebojácného a obdivuhodného muže zní – František Zahradka.

S Františkem, který odešel na věčnost 15. prosince 2017 ve věku 87 let, jsem se znal. Opakovaně nás provázel na Vojně i v Muzeu třetího

odboje. V Příbrami jsme žili neda-leko od sebe, a tak se občas stalo, že jsme se v nedělním ránu potkali cestou na bohoslužby. František mířil do sv. Vojtěcha a my do sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra. A právě při jednom z „výstupů“ do kostela vznikl nápad, že bychom společně mohli projít a zdokumentovat jeho převaděčskou trasu do Bavor kolem Poledníku a dnes již pověstného hraničního patníku 16.

Náš den D nadešel 2. listopadu 2012. Když jsme ráno dvaosmdesátiletého Františka nakládali v Příbrami do auta, ležel na Šumavě sniž. Naše putování započalo u dnes již zaniklé obce Velký Bor. Na křižovatce mezi Srním a Prášíly nám František popisoval, proč si pro svůj třetí a čtvrtý přechod zvolil novou trasu přes hraniční horu Poledník. V létě 1949 touto cestou, která v podstatě kopírovala starou pašeráckou stezku, usku-tečnil dva úspěšné přechody.

Při prvním z nich byl okolnostmi donucen odejít do Bavorska, kde navázal kontakty s americkou CIC,

pro niž začal pracovat jako kurýr. Měli jsme před sebou přibližně 20 kilometrů zmrzlým a zasněženým terénem ke státní hranici a zpět. Zálesák František se žebradlem přes rameno v pořádných vysokých botách, maskáčích a vojenské bundě,

Dokončení na str. 2

Musíme být k dispozici...

Dokončení ze str. 1

Ano, je to určitě nebyťný rozdíl vidět a mluvit s konkrétními lidmi a slyšet v televizi či v rádiu o dalším dění, slyšet jen další čísla...

Ano, přesně, je to obrovský rozdíl – dalším takovým příkladem byla žena, která mi před svým odchodem sdělila: „Mému chlapečkovi bude zítra 8 let.“ Říkám si, jak to vše vnímají děti, co si myslí, jak tu celou tragédií vnímají. My jim můžeme alespoň nabídnout chvílku odpočinku, vyslechnout je... To je na České republice mimochodem úžasné – kolik lidí zde pomáhá. A jak jsem se dozvěděl, týká se to i vaší církve. Včera jsem byl ve sboru na Vinohradech, kam jsem byl pozván, a potkal jsem se tam s místním farářem Danielem Majerem a také Filipem a několika dalšími včetně uprchlíků, kteří vyprávěli své příběhy... Uvědomil jsem si, jaké je utrpení těch, co museli odejít tak náhle, často jen s několika věcmi, úplně do neznáma... Slyšet to bylo opravdu děsivé. Ale to vše je vlastně součástí cesty nás, tří bratrů, která zahrnuje další východoevropské země a měla by končit na Ukrajině, kde máme řadu přátel. Součástí cesty je i konkrétní vyjádření solidarity, třeba formou léků, které vezeme,

a pozváním k nám do Taizé. Praha je první zastávkou.

Jde o Vaši první návštěvu Prahy?

Už jsem zde byl na Evropském setkání v roce 2014. A přijetí tehdy i dnes je opravdu vřelé.

Teď z trochu jiného soudku, nicméně opět nic optimistického – jak ovlivnila život komunity pandemie? Kolik lidí vůbec přijíždělo poslední roky?

Ano, potíže s pandemií začaly v roce 2020, kdy jsme najednou museli vše uzavřít, takže žádní příchozí, žádné modlitby s nimi... bylo to poprvé v historii Taizé. Museli jsme se modlit jen v malých skupinkách s ostatními bratry. Ani poté, když se situace uvolnila, lidé moc nejezdili, situace se podstatně změnila až nyní o Velikonocích, teď se připravujeme na léto. Víme o jednotlivcích i mnoha skupinách, co se k nám chystají, včetně české... Mladí lidé v Taizé vždycky chtěli mluvit o osobních výzvách, o svých trápeních, nejisté budoucnosti, vyjadřovali své strachy, pochybnosti – a to je nyní s válkou a pandemií ještě daleko intenzivnější. Pandemie měla ale i pozitivní konsekvence: byli jsme nuceni přemýšlet o životě nově. Třeba o tom, jak si vydělávat peníze

jiným způsobem, jak se zapojit do nových projektů, o ekologii...

Vydělávat na živobytí říkáte: Může komunita akceptovat dary?

Nemůže. Pravidla jsou v tomto jasně dána. Máme tři různé způsoby, jak se zabezpečit: Práce bratrů, dále příspěvky lidí, kteří přicházejí na týden, a fond solidarity, kam mohou lidé posílat dary – ale ten jde na konkrétní účely, ne však na komunitu. Je to otázka nezávislosti, už bratr Roger odmítal dary...

O. K., tomu rozumím, to by nezávislost ohrozilo. Další otázka, na kterou jsem se chtěla zeptat, je klášterní způsob života, pro který je typická modlitba, práce, ale také život v celibátu. To mě trochu zarazí u lidí z protestantského prostředí... Sám bratr Roger byl protestant, ne?

Ano, to je dobrá otázka. Bratr Roger studoval teologii, napsal studii o řádu sv. Benedikta a jeho vztahu k evangelium. Od raného věku se zabýval otázkou, zdali je možné žít život v celibátu a být křesťanem oddaným evangelium... Usoudil, že zkombinovat protestantský původ s životem v řádu je opravdu možné... a nebyl jediným, takových je spousta, třeba v Německu či ve Švýcarsku. Podobně my dnes soudíme, že naše závazky v komunitě, to vše, co zde konáme, nelze kombinovat s rodinným životem.

Informace ke třem autobusům do Taizé a na Evropské setkání Taizé v Turině.

Autobus na Evropské setkání mladých v Turině - 6. - 10. 7. 2022
kontakt: taizetorino@gmail.com

Autobus z Frýdku-Místku do Taizé - 23. 7. - 1. 8. 2022
možnost přistoupit v Ostravě, Olomouci, Brně, Praze, Plzni
kontakt: Marie Hamplová, tel.: 733 270 424

Autobus z Olomouce, Hradce Králové a Prahy do Taizé - 31. 7. - 7. 8. 2022
kontakt: eva.vymetalovahrabakova@ccsh.cz, jana.krajcirikova@ccsh.cz

Pro nás je rodinou komunita. Musíme být k dispozici těm, kdo přicházejí...

A že jich je!! Pokud se někdo rozhodne přijet, co může očekávat, že zde zažije, pocítí?

Očekávat může týden s modlitbami, čtením Bible, úvahami nad ní i nad rozličnými tématy, debatami a obecně setkáváním, zvláště v létě, kdy přicházejí lidé z různých koutů světa. A Kristus je tím, co je spojuje. Teď v srpnu se třeba zamysleme nad tématem biodiverzity s odborníky a politiky.

Víte, co mě také zaujalo? V mnoha rysech je zřetelné jisté „nakročení“ k pravoslavné církvi, k východní tradici... vizuálně je zřetelné v ikonách, tvaru cibulových věžiček na chrámu smíření, i ve zpěvech... kde se vlastně vzalo?

Vztah Taizé k pravoslaví je třeba vidět v rámci širšího obrazu: Komunita přijímá krásné a důležité prvky coby dary ze všech denominací, obohacuje ji to. Proto někdy mluvíme o ekumenismu darů. To platí pro katolickou, anglikánskou, protestantskou tradici a také pravoslavnou. Ta má velmi dlouhou

liturgickou tradici týkající se zejména ikon. Jen si představte radost pravoslavného křesťana, když se zde s těmito prvky setká! Jsme zkrátka součástí obecné církve a ta má mnoho různých tradic...

A poslední otázka: Vaše milovaná píseň z Taizé?

Těžko říci. V Praze se mou oblíbenou písní stala „Staňte se solí“. Připomíná mi slova bratra Aloise, když byl v Praze před osmi lety. Mluvil o křesťanech v Čechách, kteří jsou jako sůl země – nejsou možná ve společnosti většinou, ale jsou přítomni jako sůl země...

A to mě opět přivádí ke včerejší návštěvě Vinohrad, kdy jsem poslouchal o aktivitách Čechů, co všechno dělají pro Ukrajince...

Ještě bych chtěl nakonec říci jednu věc: Nezástávejte sami, izolovaní. Když máte pocit, že prožíváte těžké období, bojujte se budoucností – nezástávejte sami. Setkávejte se s ostatními.

V Taizé se o tohle hodně snažíme a srdečně tam zvou všechny vaše čtenáře.

Za rozhovor děkuje
Klára Břeňová

Z našich setkání

Další křest v Karlině. Je to vždy radost, když do společenství církve přibude další věřící. Tak se stalo na 1. máje, kdy byla při bohoslužbě pokřtěna sestra Květa. Nechť ji společně s námi Pán vede a chrání. Jiří Vaníček

Dekaton, charitativní projekt Deko pro Athelas

21. 5. 2022 v 13 hodin na Kamenném mostě v Písku

Charitativní projekt Deko pro Athelas má za cíl spojit co největší množství lidí v jednom společném barevném a laskavém díle, plném dobrých myšlenek, přání a snů a krásných pletených či háčkových čtverců.

Ta myšlenka vznikla v největším smutku a v největším uzavření společnosti. Kladli jsme si otázku, jestli existuje něco, co by nám mohlo pomoci se radovat. Co by mohlo společnost, zavřenou za dveřmi bytů, ve chvíli, kdy není možné navštívit ani babičku, natož pak někoho blízkého v nemocnici, aspoň nějakým kouskem spojit. Co by mohlo pomoci na okamžik vzdát se těch těžkých myšlenek, strachu, bolesti a frustrace... Co by mohlo lidi, byť jenom na okamžik, přimět myslet na něco dobrého, milého... Třeba při pletení.

Myšlenka se rozšiřuje a roste i nadále, i přes proměny situace během roku. Spletením čtverců jsme chtěli vytvořit co největší deku, do které „zabalíme“ náš krásný písecký kamenný most. Most jako symbol přechodu z jednoho břehu na druhý.

Deka je již hotova. Nový termín pokusu o rekord je 21. 5. 2022 od

13 hodin na Kamenném mostě v Písku. Můžete nás podpořit jednak držením pěstí, popř. pokud nám fandíte a chcete podpořit práci hospicu, budeme vděční za jakýkoliv finanční příspěvek. Největší radost máme z trvalého platebního příkazu, byť i jen na maličkou částku. Na stránkách Darujme.cz můžete virtuálně „adoptovat“ kousek deky a podpořit tak práci hospicu libovolnou částkou. Děkuje.

A pokud si spolu s námi chcete připomenout, jak postupně vznikl projekt Deko pro Athelas, jak se jedna myšlenka zhmotnila do neuvěřitelné krásy, stáhněte si náš ebook *Cesta Deky pro Athelas aneb 8 měsíců mezi klubičky a čtverci*. Upletené deky si budete moci zakoupit 21. 5. 2022 přímo na mostě. Není to ale obyčejný nákup. Je to dar. Výtěžek z celé benefice poputuje k rukám a srdcím našich lékařů a sestřiček, kteří je promění v cenné minuty péče o naše umírající pacienty.

Kateřina Literáková
Domácí hospic Athelas Písek
Kateřina Šolcová
Dětský klub Pohádka, Písek

Zprávy

SoulFly letos již podvanácté

Hodonínská náboženská obec CČSH se po loňské covidové přestávce opět stane pomyslným srdcem již 12. ročníku festivalu původní autorské tvorby SoulFly. Letos festival proběhne mezi 20. květnem a 12. červnem a zahrnuje téměř 20 akcí. Ve svém programu má mimo jiné premiéry hudebních skladeb, filmů, přednášek a autorských čtení, doplněn je pětici výstav, uměleckými workshopy a koncerty nejtalentovanějších mladých interpretů z Hodonínska i jejich zkušených starších kolegů. Většina tvůrců bude na svých akcích i osobně přítomna. Představena bude třeba i zbrusu nová pětiúrovňová RPG stolní hra, chybět nebude ani již tradiční projekce dokumentárních filmů ze spráteného festivalu Jeden svět a mnoho dalšího. Náš festival se letos nově těší velmi úzké spolupráci s Domem kultury v Hodoníně. Festival pořádá Fikus, nezapsaný spolek a je sponzorován výhradně ze soukromých prostředků jeho organizátorů. I letos je proto vstup na většinu akcí volný, na akce konané v pronajatých prostorách je vstupné dobrovolné. Na všechny akce festivalu je možno si rezervovat místa na mailu petrvaculovic@seznam.cz, na některé akce je potřeba se přihlásit předem. Veškeré podrobné informace o festivalu získáte na odkazu QR kódu či na informačních webech Domu kultury v Hodoníně. Moc se na setkání se všemi příznivci věcí nových těšíme! Za pořádající spolek Fikus

Daniela Andršová, Petr Vaculovič a Michal Oliva

Diakonie CČSH na jihu Čech slaví 30 let

Dokončení ze str. 1
přestavby budovy Domečku. Ta se uskutečnila od listopadu 1999 do května 2000. Nový Domeček tak mohl rozšířit svou působnost, také se podařilo vybudovat vlastní táborovou základnu v Borové u Chvalšín i pronajmout prostory pro obchod a textilní dílnu v Trhových Svinech.

I to bylo zakrátko nedostačující, a tak vznikla vize nového střediska Diakonie a misie s názvem Nazaret. Ten našel domov v prostorách bývalého „podzámčí“ v Borovanech. Tam jsme našli velmi příznivé přijetí od vedení města.

Od 1. 1. 2005 tedy přechází Karel Filip jako ředitel s novou organizací Nazaret do Borovan a řízení Domečku se ujímá pan Karel Zettl. Ten aktivity Domečku znovu rozšiřuje a nachází pro ně i nové prostory. Také za čas čeká Domeček ještě jedna rekonstrukce - přístavba. Ke dvěma takto etablovaným zařízením naší církve zakrátko přibývá i domácí hospic Athelas v Písku a tak nyní působí v Plzeňské diecézi CČSH tři poměrně velká diakonická zařízení a, doufejme, budou přibývat další. Jedno právě vzniká v Prachaticích.

S velkou vděčností za Boží vedení i ochranu si připomeneme v sobotu 21. května 30 let od malých počátků diakonické práce v Trhových Svinech, a to od 10 hodin jednak v místním husitském kostele jakož i v samotném Domečku. Ve 14 hodin začíná slavnostní bohoslužba vedená bratrem patriarchou Tomášem Buttou a další kulturní a zábavný program pak v nedalekém Buškově hamru provozovaném Domečkem začíná od 16 hodin. Srdečně zveme!

Karel Filip

Domáci hospic Athelas a Dětský klub Pohádka vás zvou ke společnému projektu

Deka pro Athelas

DEKATON

Povedlo se vytvořit rekordní deku?

Přijďte nás podpořit, koupit či vydražit ručně pletené deky

21. května 2022
sobota 14:00–18:00
Kamenný most, Písek

TĚŠTE SE NA

Patronku naší deky Veroniku Freimanovou
Yellow Sisters
T-dance Písek
Katarínu Landlovou
Pěvecký sbor ZUŠ Písek
Pěvecký sbor ZŠ Plzeň
Závodní ovce k volné zábavě krásné deky a něco dobrého na zub

PODPORA Výtěžek z akce půjde na podporu Domáciho hospice Athelas

Karla Čapka 589, Písek 397 01
+420 774 858 487
kontakt@hospic-pisek.cz

Členové nově zvolené rady starších náboženské obce v Mladé Boleslavi. Všichni se účastní bohoslužeb a všech dalších aktivit, rada starších tvoří opravdu jádro sboru. A máme z nich radost! Co nejvíce radostí v této těžké době přeje

Libuše Kopřivová
farářka v Mladé Boleslavi

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Umělecké a společenské působení studentů Husovy fakulty v 80. letech 20. století

Nové přikázání

Když se Ježíš loučí s učedníky, dává jim nové přikázání. Napoví vám vyřešení přesmyček (tajenku tvoří písmena vypsána ze vzniklých slov podle čísla v závorce). Všechna slova jsou obsažena v textu Jan 13,31-35.

JÁVEZMAN (8) VALISOT (3) ŠÍJEŽ (1) DELTAH (3)
ZNÁKPŘÍAI (3) DUČNICEI (1) ZOTANP (6)

(Řešení z čísla 18: Šimone, synu Janův, jestli mě miluješ, buď pastýřem mých ovcí)

Jana Krajčířiková

Zveme na přednášku Martina Jindry: *Umělecké a společenské působení studentů Husovy fakulty v druhé polovině 80. let 20. století.* Přednáška s promítáním (dokumentace podhoubí výtvarné tvorby VJD) historika Martina Jindry se uskuteční v rámci Žižkovského kulturního června 2022 ve výstavní síni Antonína Navrátila, Husinecká 8, Praha 9 dne 9. června od 18 hodin. Pořadatel: Nové sdružení pražských umělců (www.nspu.cz).

red

Olomoucká diecéze Církve československé husitské prodlužuje vyhledávací řízení na funkci diecézní/-ho tajemníka/-ce v úvazku 1,0.

Požadavky:

- zakotvenost v CČSH, kladný vztah k administrativě
- pečlivost, komunikativnost, dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou
- trestní bezúhonnost doložená výpisem z rejstříku trestů
- dobrá uživatelská znalost práce na počítači
- řídičský průkaz skupiny B výhodou (není podmínkou)

Výše mzdy se řídí církevními předpisy. Předpokládaný termín nástupu je 1. 7. 2022. Více informací na tel.: 731 210 814 nebo e-mailu: tomas.chytil@ccsh.cz.

Nabídky se životopisem zasílejte nejpozději do 31. 5. 2022 prostřednictvím e-mailové adresy dieceze.olomouc@ccsh.cz nebo poštou na: Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.

